

[Dyremose]

et administrativt skøn. Vi vil altså arbejde positivt med på en forbedring af disse regler.

Afslutningsvis vil jeg gerne gentage, at det er vanskeligt både at tilgodese samfundsliv og hensynet til den kultur, indvandrerne bringer med sig. Det er derfor vigtigt, at diskussionen om indvandrerens forhold gennemføres i en rolig atmosfære, og uden at enkeltgrupper forsøger at slå politisk mønt af indvandrerens situation.

Der er behov for løsninger, som forhåbentlig kan gennemføres af brede politiske flertal, og der er behov for, at partierne kan være uenige om enkelte punkter i den samlede politik, uden at de af den grund beskyldes for at ville diskriminere den ene gruppe til fordel for den anden.

Hvis vi kan gennemføre diskussionen i dag med en sådan gensidig respekt for hinandens synspunkt, kan vi i stedet for kolde vinde tale om varme bidrag til at få løst de store problemer, som indvandrerne har i det danske samfund.

Knud Lind (FP):

Indledningsvis vil jeg takke ministeren for den lange, pæne redegørelse, ministeren har afleveret vedrørende regeringens intentioner med hensyn til indvandrerpolitik.

Jeg kan være enig med ministeren i hovedsigtet, at de udenlandske statsborgere, som har søgt her til landet, og som ønsker at forblive her, efterhånden bør komme til at klare sig i det danske samfund på lige fod med den øvrige befolkning, hvis og når de har fået dansk statsborgerskab.

Spørgsmålet er så, hvem der skal betale for dette. Skal det være den danske stat, eller skal det være den pågældende indvandrer?

Vi mener, de selv bør betale. Det samme må danskere, som opholder sig udenlands.

Som vilkårene er i dag, er det staten, som betaler for den indvandrerpolitik, som i realiteten eksisterer, idet fastboende udenlandske statsborgere på lige fod med danske har ret til en række sociale ydelser i henhold til bistandsloven, hvor der står, at enhver har ret til hjælp. »Enhver« dækker også her i landet boende udenlandske statsborgere.

Ifølge ministeren har vi ca. 100.000 fastboende udenlandske statsborgere. Det svarer til 2 pct. af landets befolkning. Af disse 100.000

personer er 20 pct. ledige og får altså tilskud via de offentlige kasser.

Den årlige indvandring af udenlandske statsborgere udgør, jfr. ministerens redegørelse, ca. 8.000 personer, hvoraf ca. 3.500 kommer fra de såkaldte tredjelande, f. eks. Tyrkiet, Pakistan m.v.

Når man tager i betragtning, at 20 pct. af de indvandrere, der kommer, ikke har arbejde, må man spørge ministeren, hvad årsagen er til, at man ikke i højere grad gør brug af bistandslovens § 4, hvor der står følgende:

»Bliver der behov for vedvarende hjælp til forsørgelse af en person, der ikke har dansk indfødsret eller ret til hjælp i medfør af § 3, afgør socialministeren eller den myndighed, ministeren giver bemyndigelse hertil, om pågældende skal hjemsendes.«

Denne paragraf vil i realiteten sige, at hvis man skønner, at pågældendes ophold kunne blive af længere varighed og f.eks. medføre bistandshjælp og dermed ville koste mere end hjemrejseudgifterne, kan ministeren beslutte, at pågældende skal sendes til sit hjemland.

Af de ca. 8.000 personer, som kommer hvert år, er 3.500 altså fra tredjelande, f.eks. fra Pakistan og Tyrkiet. I den forbindelse vil jeg nævne, at det er mit indtryk, at en stor del af denne indvandring fra tredjelande ville ophøre, såfremt man lagde et loft over forsørgelseskontrakterne, f.eks. 6.000 kr., eller helt fjernede dem.

Jeg vil i den forbindelse spørge ministeren, hvor mange forsørgelseskontrakter der bliver tegnet årligt af udenlandske statsborgere og til hvor store beløb i alt.

Hvilke garantier har de danske myndigheder for, at de oplysninger, de får fra f.eks. Pakistan desangående, er rigtige?

Jeg vil også stille det konkrete spørgsmål til ministeren, om han kan oplyse, hvor mange sager fremmedpolitiet har haft angående urigtige eller fiktive fødselsattester.

Jeg er også bekendt med, at der i nogle tilfælde foregår den trafik, at man sender forsørgelseskontrakter til en ikke-eksisterende adresse i sit hjemland og derefter får penge sendt retur til Danmark. Man kunne tænke sig, at de overskydende penge fra de såkaldte fiktive forsørgelseskontrakter blev brugt til narkotikaindkøb eller til finansiering af samme.